

Ilyen a Postabank

● Budapest (MTI)

A Postabank Rt. részvényesei elfogadták a pénzügyi társaság tavalyi konszolidált beszámolóját, és a több mint 7 milliárd forintot meghaladó tőkeemeléshez kapcsolódó alapszabály módosítást.

A pénteki rendkívüli közgyűlésen jóváhagyott konszolidált eredménykimutatás szerint a bank 1996-ot 317 millió forintot meghaladó adózás előtti, és 184 millió forintos adózott nyereséggel zárta. A mérleg szerinti eredmény 178,36 millió forint volt. Az összevont saját tőke meghaladta a 29 milliárd forintot. *Princz Gábor*, a pénzügyi társaság elnöke-vezérigazgatója bejelentette: a jövőben befektetési bankot kívánnak létrehozni a pénzügyi társaság befektetési portfóliójának kezelésére. Ezt követően a Postabank és Takarékpénztár Rt. tisztán kereskedelmi banki feladatokat lát el.

Princz Gábor ismertette, hogy a bank nem pénzügyi jellegű befektetéseinek döntő cél az üzletszerzés volt. Példaként említette az ÁPISZ Rt-t, amelynek esetében a bank a társaság hálózatiának megszerzéséből profitált. A befektetések egy része kényszerítésből jött létre: a befagyott hitelek ellenértékéért. Ennek egy részét a pénzügyi társaság csak halasztott fizetéssel tudja értékesíteni. Az elnök-vezérigazgató elismerte, hogy hosszú távon nem egészséges a kereskedelmi- és befektetési banki tevékenységek keveredése. Ezért a pénzügyi társaság igyekszik mobilizálni egyes befektetéseit. Ennek része az állam és a bank közötti portfólió csere is, amely hamarosan elindulhat. Ez a bank érdekét szolgálja, ám úgy, hogy az államnak se okozzon kárt: a portfóliókat értékegyezőséggel adják majd át.

Princz Gábor bejelentette azt is: elkészült az a jelentés, amellyel a bank a külföldi tőkebevonás érdekében a jövő héttől megjelenik a nemzetközi piacon. Az elnök-vezérigazgató úgy vélte: egy sikeres öszi tőkeemeléssel hosszú időre kedvesedővé válik a bank tőkeellátottsága.

A közelmúltban – egy befektető megbízásából – megkérdezte a bank a külföldi tőkebevonás érdekében a jövő héttől megjelenik a nemzetközi piacon. Az elnök-vezérigazgató úgy vélte: egy sikeres öszi tőkeemeléssel hosszú időre kedvesedővé válik a bank tőkeellátottsága.

Nyomoznak a főkapitány ellen

● Miskolc (MTI)

Hivatali visszaélés büntetésének és hivatali vesztegetés alapos gyanúja miatt a Borsod-Abaúj-Zemplén megyei Ügyészség nyomozóhivatala ülteteken – az iratok áttanulmányozása után – elrendelte a nyomozást a Szabolcs-Szatmár-Bereg megyei rendőrfőkapitány ellen – közölte az MTI-vel *Kozma Imre*, a nyomozóhivatal vezetője. *Hajzer László* ezredes, főkapitány ellen a múlt héten tett feljelentést az Országos Rendőr-főkapitányság vezetője.

● Születésnap beszélgetés Dér Endre íróval

„Lehunynom a szemem, s megjelennek a hőseim”

Nem mindennapi életutat járt be az író, újságíró, lelkész, könyvtáros és tanár Dér Endre. A Békéscsabán született József Attila-díjas író 1953 óta él Szegeden. A finom lélekrajz mestere a napokban ünnepelte hetvenötödik születésnapját. Ebből az alkalomból beszélgettünk vele.

● Amikor 1950-ben átesett egy súlyos műtéten, azt mondta önnek Sebestyén professzor, közvetlenül az operáció után, hogy fél tudóval akár még húsz évig is élhet. Azóta eltelt negyvenhét év... Hogyan érzi most magát?

– Köszönöm kérdését, tűrhetően. A tudómmal nincs és nem is volt semmi probléma a bő negyven év alatt. Kicsit magas a vérnyomásom, és van egy kis reumám, de ennyi az egész.

● A betegsége összefüggésben állt azzal, hogy 1944-45 telén napokig bújált a soproni erdőben a Gestapo elől?

– Valószínűleg az is szerepet játszott a betegségemben. A soproni egyetemen működött egy náciellenes diákcsoport, amely Nyugati Orszem címmel 1938 és 1944 között kiadott egy antifasiszta, a népi írók szellemi befolyása alatt álló lapot. A kiadványt Csaba József evangélikus líceumi tanár szerkesztette. A lapban főként soproni fiatalok publikáltak, de a példaképeink – egyebek mellett Móricz Zsigmond és Tamási Áron – is megnyilatkoztak. Ez az összetartó diákcsoport, amelynek én is tagja voltam, sorban torpedózta meg a német nacionalista egyesület, a Volksbund akciót. Mindaddig, amíg vezetőnk, Csaba József és jónéhány diáktársam neve nem került a proskribáltak közé. A Gestaponak címzett, ellenünk szóló feljelentést Csaba József postásként dolgozó egykori tanítványa juttatta el hozzánk. Ezt követően napokig bújáltam és dideregtem a soproni erdőben, míg nem sikerült viszonylagos biztonságba jutnom.

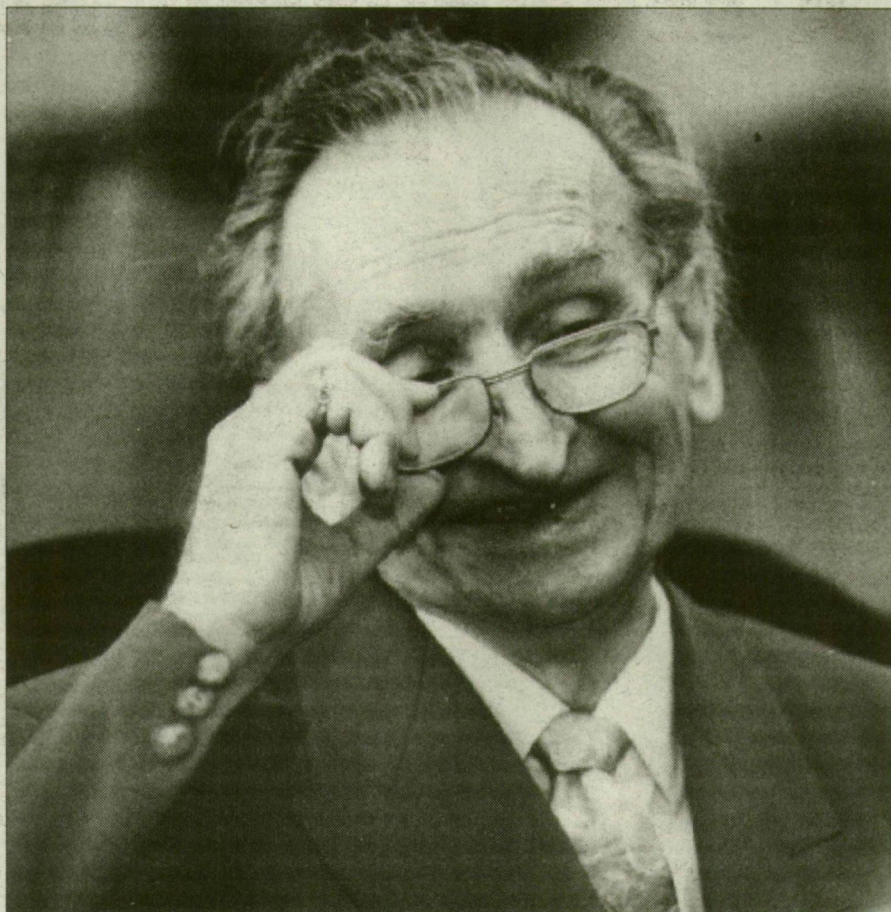
● Ezt követően visszakért Békéscsabára, ahol a Magyar Demokratikus Ifjúsági Szövetség helyi szervezetének lett a titkára.

– A MADISZ akkor még betöltötte hivatását, hiszen a másik szervezővel, Liska Tiborral – mint a népi írók neveltjei – nemzeti parasztpártiak voltunk, de helyet foglaltak a szervezetben a szocdemek, a kommunisták és a pártok kívüliek is. Ez a népszerű jellegű, egységes ifjúsági szervezet csak később hullott atomjaira.

● Hogy emlékszik vissza erre az időszakra?

– Nagyon érdekes időszaka volt ez az életnek, hiszen akkor már megkezdődött a balos szorítás az ifjúsági szövetségek irányába. Engem abban az időben szípkázott fel a NÉKSZ központ Budapestre nevelőtanárnak.

● Amely után 1953-ban

„Annyi szovjet és bolgár filmet azóta sem láttam.” (Fotó: Miskolczi Róbert)

Szegedre került, ahol átvette Kékesdi Gyulától a Magyar Írók Szövetsége Dél-magyarországi csoportjának titkári posztját. Milyennek látta akkor, s milyennek látja most a város kulturális életét?

– Ideérkezésemkor a félálélt diákvároskában pezsgő szellemi élet zajlott. Az ifrőcsoport Takaréktár utca 8. alatt lévő klubjában például hétfőnként mindig összejöttünk egy vitaestre, amelyet általában egy neves irodalom- vagy művészettörténész, Halász Előd, Madácsy László vagy Vajda László vezetett. Ilyenkor ízekre szedték egymás verseit, frásait. Sajnos, e pezsgő szellemi életnek most semmi jelét nem tapasztalom a városban. Nem tudom, mi ennek az oka. Megmondom őszintén, azt sem tudom, hogy létezik-e még ifrőcsoport a városban.

● Úgy tudom, hogy az ötvenes-hatvanas években nemcsak az irodalmárok és az írók melegegtek együtt a szellem művészek is.

– Ez valóban így volt, hiszen a fiatal képzőművészeknek, Dér Istvánnak, Veres Mihálynak, Zombori Lászlónak kamarakiállítás rendeztünk a klubban. Természetesen ezeken a tárlatokon is vitáztunk. A disputát olyanok vezették, mint Vinkler László és Fischer Ernő.

● 1956-ban József Attila-díjat kapott Az első próba című regényéért, amely után négy évvel Földi Teri és Madaras József főszereplésével bemutatta a szegedi színház a Marika című színművét. Ezen kívül is írt még színpadi műveket?

– Igen, de azok csak folyóiratokban jelentek meg. Az 1985-ben írtam, A Perszák című egyfelvonásos darabomat – amely a nemzedékek közötti ellentétet mutatja be, s amely érzésem szerint ma igen aktuális – kötetben is szeretném megjelentetni.

A másik darabom, amely szintén időszerű, a korrupcióról szól.

● Olvastam az életrajzában, hogy a Szegedi Egyetem, a Tiszatáj és a Békéscsabai Új Auróra című lapok mellett a Dél-magyarország munkatársaként is dolgozott a hatvanas évek közepén.

– Jól emlékszem arra az időszakra. Sándor János első nagy rendezéséről, Vörösmarty Csongor és Tündéjét adták elő, kolumnás kritikát írtam. Persze, mint aféle jámbor lelket, arra is használtak, hogy mindenféle vacak és sematikus filmet nézettek meg velem, amiről recenziót kellett írnom. Abban az időben ugyanis a munkatársaim, Ökrös László és Nikolényi István nem volt hajlandók moziba járni. Mit mondjak, annyi szovjet és bolgár filmet azóta sem láttam.

● Drienyovszki Endre néven anyakönyvezték. A Dér tróli álnév?

– Nem. Édesapám a harmincas években magyarosította a családnevünket. Tudni kell, hogy én csabai szlovák családból származom. Sajnos, csak a kissé sivár szókészletű csabai tájnyelvet beszéltük, illetve beszéljük, amely messze van az irodalmi szlovák nyelvtől. Ma már a magukat szlováknak valló csabai szlovák beírathatják a gyermekeiket szlovák általános iskolába és gimnáziumba, ahol tisztességesen tanulhatnak szlovákul. Sajnos, az én időmben még nem volt ilyen lehetőség, pedig annak idején nagy vágyam volt, hogy két nyelven írjak.

● Milyen szerepet játszottak, illetve játszanak az életében a barátok?

– Óriási szerepet játszottak az életemben a barátok. S ezt teljesen őszintén mondom. Már a Békéscsabai gimnáziumban – ahol rendkívül élénk cserkészélet folyt – mély barátságokat kötöttem. S nemcsak az évfolyamtársaimmal, de az

idősebb cserkészvezetőimmel is. Még ma is jó barátom a Pécsen élő Komlósi Sándor professzor, aki a népi írókkal ismertetett meg. A teológiai egyetemen örök barátságot kötöttem Varga Domokos íróval. A soproni diáktársaimmal egyébként a mai napig összetartunk. Kedves, jó barátom volt továbbá a napokban elhunyt Fodor András tró és költő. Szegeden Simai Mihály költőhöz fűz szoros barátság. Míg élt, nagyon szerettem és tiszteltem Baka Istvánt, akit az egyik legnagyobb magyar költőnek tartok. De a képzőművészekkel, Schéner Mihállyal és Cs. Pataj Mihállyal is tartom a kapcsolatot. Be kell vallanom, hogy magam is grafikus-, illetve festőművésznek készültem. Mai napig skiccelgetek és rajzolok. Vizuális alkotó vagyok. Mivel az arcképeket és az alakokat jól megjegyzem, frás közben szinte megképzem az életet a figurák. Csak lehunynom a szemem, s megjelennek a hőseim, látom az orruk hajlatát, a szemük metszését. Nekem nincs más dolgom, mint leírni őket.

● Mi az tróli hitvallása?

– Megpróbálok mai lenni az frásban, az az én is kísérletezem. Véleményem szerint azonban nem szabad túl sokat kísérletezni a prózában. A lényeg: értelmesen és egyszerűen kell fogalmazni, úgy, hogy azt egy parasztember is megértse. Ne a legegőnek írjunk.

● Milyen tervei vannak a jövőt illetően?

– Szeretném tovább gombolyítani a nemrégiben megjelent Paradicsommadarak című kötetem történetét. De szeretném folytatni a Tornádó című önéletrajzi regényemet is. A Békéscsaba története című monográfia harmadik kötetében én írtam, illetve from meg a csabai képzőművészet történetét. A könyv várhatóan karácsonykor jelenik meg.

Szabó-C. Szilárd

Senki ne menjen -ságra!

Szabadságra nem szabad menni – jutott eszembe, miután megjöttem -ságról, mert én ún. lépcsőházi gondolkodó vagyok, mindig minden későn jut eszembe. Az, hogy nem szabad -ságra menni, értelemszerűek a -ság után ötlött föl bennem. Szóval, nem szabad -ságra menni, és vajon miért nem? Nos, mert a -ságról visszajönni sokkal rosszabb, mint amilyen jó a -ságra elmenni.

Az ember ui. sokkal fáradtabban jön haza jól megérdemelt -ságáról, mint amilyen fáradtan a -ságra elávozott, s miután megérkezett a -ságról, nem mondhatja, amit előtte mondott, már tudniillik a következőt: „nem baj, majd jól kipihenem magam a -ság alatt!” Nem mondhatja, hisz épp most lett vége -ságának, és most rá az idők végezetéig tartó munka vár. S mennyire nehéz -ság után visszalendülni az eredeti, -ság előtti kerékvágásba! Hasonló a -ság utáni állapot, azaz a -ság utániság ahhoz, mint mikor az erőművész puszta kézzel igyekszik elhúzni egy befékezetlen vasúti kocsit. Amíg meg nem mozdul a járgány, amíg el nem indul, addig iszonyatos erőfeszítés, ám amint lendületbe jött, már inkább leállítani nehéz. Ezzel áll összefüggésben azon körülmény, hogy nemcsak visszajönni rossz a -ságról, de – mint a -ságról szóló tárcánk elején már leszögeztük –, -ságra menni sem túl lélekemelő. A -ságra való elindulás előtt az ember alig bír leállni a munkával, egyik teendő húzza maga után a másikat, a másik a harmadikat, és így tovább. Előredolgozik hát az egyén, nem csupán az ekkor még meglévő lendületet kihasználva, de azért is, hogy ne beszéljék, na tessék, fogta magát, elment -ságra, azt se' mondta, „-ság, elvtárs!”. Mindegyik teljességgel lehetetlen minden munkát elvégezni; a -ság előtti percekben éppúgy érkeznek az elvégzendők, mint egyébként, s ezeket az ember kénytelen sorra-rendre lemondani, ami nagymértvű lelkiismeretfurdalást okoz. Sápadozik a munkavállaló: jaj, mi mindenről maradok le, a -ság alatt! Érdekes egyébként: azon tennivalók, melyek munkaidő alatt abszolúte érdektelennek tűnnek, a -ság alatt nagymértékben kíváncsiak válnak, az ember azon sopánkodik, ezt meg amaz miért nem csinálhatta meg, pusztán e nyomorult -ság miatt.

Úgyhogy mindenkinek csak azt tudom tanácsolni – ne dőljön be környezetének, azon ténynek, mindenki kiveszi -ságát. Legyen ön kivétel: ne menjen -ságra! Az pedig, ezt én azután javaslom, miután már voltam -ságon, ne zavarjon senkit. Elvégre azért, hogy el tudjam mondani, miért nem szabad -ságra menni, először el kellett mennem -ságra.

Farkas Csaba

● Válasz a válasza

„Csörög” a gázóra

Július 4-ei számunk „Csörög” rovatában arról írtunk, hogy egy olvasónk főlháborodott a Dégáz Rt. eljárása miatt – a gázosok ugyanis leszerelték a mérőórát, hívónk szerint indokolatlanul. A gázszolgáltató választát csőtörtőkn közöltük, de kiderült, hogy ezzel az ügynek még nincs vége...

A panaszos megjegyzésre a július 10-i „Csörögben” adtuk közre a Dégáz frásos válaszának lényegét, amelynek kivonatával viszont a gázszolgáltatók nem voltak megelégedve, ezért újabb levelet küldtek, kérve az első szöveg helyesbítését. A nehezen átlátható gázfelhő eloszlására nem vállalkozunk, ezért inkább szöveghűen közöljük a Csörög-panaszt, valamint a Dégáz Rt. első és második levelét.

A panasz (Délmagyarország, július 14.):

„Gázóra. F. Györgyné Ülésről azért hívtam bennünket, mert méltatlannak tartja a Dégáz eljárását. A napokban ugyanis megjelentek náluk a szerelők és se szó, se beszéd, leszerelték a gázórát. Mint később megtudta, szabálytalan vételezéssel gyanúsították, amit ő a leghatározottabban visszautasít. A plomba ugyanis sértetlen volt az órán, s hosszú évek óta elég magas gázdíjat fizetnek. Most azt a tájékoztatást kapta, hogy 30 ezer forintért szerelnék fel egy másik órát, ha kéri. De ha nem hibás, miért fizessen?”

A Dégáz első válaszevele (dátuma 1997. július 9.):

„Az 1997. július 4-én megjelent „GÁZÓRA” elnevezés alatt leírtakkal kapcsolatban a következő választ adjuk.

Ügyfelünk gázmérőjét szándékos rongálás miatt szereltük le, mely megállapítás megerősítésére a napokban fogjuk elvégezni a gázmérő mérésiügyi felülvizsgálatát.

Ügyfelünket arról a helyszínen, és személyes megkezelésekor is tájékoztattuk.

A gázszolgáltatás helyreállítására – a szabálytalan vételezés megszüntetése után – csak a méretlenül fogyasztott földgáz ellenértékének, valamint a helyreállítással felmerülő költségek megfizetése után kerülhet sor.”

A válasz összefoglalását a július 10-i Csörögben közöltük. Másnap, július 11-én megjött a Dégáz második válaszevele, amelynek szó szerinti közlését kérték. Íme, a szöveg, szó szerint:

„Nem a Dégáz Rt. által megküldött válasz került megjelentetésre az újságban.

A gázmérő felülvizsgálata az ügyfél jelenlétében időközben megtörtént és megállapítottuk, hogy szabálytalan gázvételezés nem történt. Ezáltal az ügyfelünk részére az ügy megnyugtatóan rendeződött.”

Mindkét Dégáz-lelvi telefaxon érkezett, s mindkettőt Szabó László üzemiigazgató, valamint Ágoston Józsefné üzemiigazgató aláírása hitelesíti.

A dokumentumokat közreadta a „Csörög” ügyelete:

Nyilas Péter